

ת"פ 49556/02/15 - מדינת ישראל נגד א ד (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

12 יולי 2015

ת"פ 49556-02-15 מדינת ישראל נ' ד(עציר)
49570-02-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

א ד (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אדגר קריסטל

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירת איומים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ע"פ המתואר בכתב האישום ביום 21.2.15, סמוך לשעה 11:30, ברח' ***22/1 ב"ש, איום הנאשם על בתו, פ ד בפגיעה שלא כדין בכך שאמר לה שיעשה אותה נכה, שלא יתן לה לחיות ושיהרוג אותה.

זירת המחלוקת :

הנאשם במענה לכתב האישום כפר במיוחס לו. לדבריו, במועד הרלוונטי התגלע סכסוך בינו לבין בתו פ בנוגע לכך שהאחרונה לא ניקתה את הלכלוך שהותירו הכלבים, אולם על פי גרסתו הוויכוח לא כלל איומים כמפורט בכתב האישום.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בסיכומיו, ביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו. לדבריו, המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם איום על בתו. הלה הפנה לעדותה של המתלוננת אשר פירטה את שאירע במועד הרלוונטי ולכך ציינה כי באותה עת חשה מאוימת עד כדי כך שנאלצה להסתגר בחדרה עד שיצא הנאשם מהבית. הלה ציין כי חרף כך שהמתלוננת לא חזרה מפורשות על כל מלל האיום, זו ציינה את עיקרם של הדברים. המתלוננת ציינה בעדותה כי חששה מהנאשם במועד האירוע ונראה כי גם היום חוששת ממנו. חרף הקושי לבת להעיד נגד אביה סבור ב"כ המאשימה כי המדובר בעדות קוהרנטית, עקבית ומהימנה אשר יש ליתן לה את מלוא המשקל.

הלה ציין כי עדות זו מתחזקת על ידי עדותו של עת/2 אשר קיבל מסרון מפ לפיו יצור קשר עם המשטרה ויבקש כי יגיעו למקום הואיל ואינה יכולה לצאת מהחדר. הלה ציין כי זו פנתה אליו מאחר והמתלוננת ידעה כי שימש כשוטר בעבר. עד זה לא לקח סיכון ואכן דיווח למשטרה. חיזוק נוסף ניתן למצוא בדו"ח שערך השוטר אוחנה. ביחס לעד זה ציין כי המדובר בעד אובייקטיבי שאין לו כל אינטרס להעליל על הנאשם.

אשר לגרסת הנאשם - ציין כי גרסה זו תומכת בכל המסכת העובדתית המופיעה בעדותה של המתלוננת, כאשר רק ביחס לאיומים, הלה נוקט בגישה מכחישה. עוד הפנה לסתירות שבין עדותו הראשונית שמסר במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. במצב דברים זה, סבור כי יש ליתן את הבכורה לגרסת המתלוננת אשר לה נמצאו חיזוקים רבים.

מנגד ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו. לדבריו עדויותיהם של עדי התביעה אינן משכנעות ובעלות סתירות רבות. בעניין זה ציין כי המתלוננת בעדותה בבית המשפט הוסיפה פרטים שאין להם זכר בעדותה במשטרה וכי זו לא מסרה הסבר המניח את הדעת להרחבת גרסתה. בעניין זה, הפנה לכך שתוכן האיומים כפי שמסרה בעדותה בבית המשפט אינו תואם את שמסרה במשטרה. ב"כ הנאשם הוסיף כי בתחילת עדותה התעקשה המתלוננת כי לא התווכחה עם הנאשם אולם לאחר מכן אישרה כי לא רק על הכלבים השניים התווכחו. מעבר לכך, ציין כי זו הוסיפה חלקים חדשים לאירוע ובכלל זאת - כי האיומים התחילו ערב קודם וכי במועד האירוע שוטרת שנכחה במקום שמעה הכינד הנאשם מאיים עליה. עוד ציין כי המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט כי במועד האירוע התקשרה לאמה, אולם גם לפרט זה אין כל זכר בחומר החקירה. הלה הפנה לכך שהמתלוננת בעדותה הראשית ציינה כי סירבה לערוך עימות עם הנאשם מאחר ופחדה אולם בחקירתה הנגדית לא הבינה כלל מהו עימות. זאת ועוד, ציין כי לתפיסת המתלוננת איומים וקללות הם אותו דבר ומכאן קיימת אפשרות כי האיומים נשוא כתב האישום היו בכלל קללות והיא זו שהחליטה כי הנאשם איים עליה. הלה הפנה לכך שבאמצע דיון ההוכחות טענה המתלוננת כי הנאשם מקלל אותה בזמן אמת, אולם לא ניתן לכך כל אישור מאף גורם שנכח בדיון. ניסיון זה תואם את יתר ניסיונותיה להציג את הנאשם באופן שלילי ומגמת.

אשר לעת/2 הפנה לכך שהעד סותר את עצמו ביחס לרמת היכרותו היחסים בין המתלוננת למשפחתה. לדבריו, גם עד זה מוסיף פרטים אשר נשמעים לראשונה בבית המשפט ובעניין זה הפנה שהעד מסר שהמתלוננת במסרון ששלחה לו כתבה שהנאשם נמצא מאחורי הדלת וכי האחרון רוצה לשבור אותה. עוד ציין כי באופן תמוה העד אשר בעברו עבד במשטרה מחק את ההודעות אשר ברי כי יש בהן לשפוך אור לענייננו. לעומת זאת, ציין כי הנאשם העיד בבית המשפט באופן התואם לחקירתו במשטרה. הנאשם לא הסתיר כי צעק על המתלוננת כדי להעירה ולא הכחיש כי פנה אליה באופן בוטה, אולם, הלה חזר על כך באופן עקבי כי לא איים עליה.

לכל המתואר לעיל, פירט ב"כ הנאשם את מה שבבחינתו הנם מחדלים אשר יש בהם כדי להשפיע על אשמתו של הנאשם. כך החוקרת לא ביקשה מעת/2 לראות את ההודעות ששלחה אליו המתלוננת. לדבריו, פעולת חקירה פשוטה בדמות הפקת פלטי תקשורת יכלה לחזק או להחליש את הטענות בדבר ההתכתבויות. כך גם ציין כי המשטרה לא ניסתה לבדוק עם שכנים אם שמעו צעקות כפי שתיארה המתלוננת. בנוסף, ציין כי חקירת הנאשם במשטרה חלקית ביותר והלה לא עומת עם הטענות אותן העלתה המתלוננת. עוד הוסיף כי חקירת הנאשם נערכה באמצעות מתורגמן לשפה הרוסית אולם לא תועדה באופן חזותי או קולי בהתאם לחוק.

בסופם של הדברים ציין כי המדובר בגרסה מול גרסה ללא עדים ישירים לאירוע ולפיכך יש לשקול את עדותה של המתלוננת במשנה זהירות. לדבריו, עדותו של עת/2 לא רק שאינה מחזקת את עדותה של המתלוננת אלא אף מעלה תהיות וסתירות רבות ומכאן שלא ניתן לשלול כי השנים שתפו פעולה במטרה להוציא את הנאשם מהדירה ואף מחייה של המתלוננת. נוכח האמור בדבריו עתר לזכות את הנאשם - ולו מחמת הספק.

פרשת התביעה

עת/1 פ ד:

עדה זו הינה בתו של הנאשם. וכך תיארה העדה את שאירע ביום 21.2.15: **"הוא התחיל לאיים עלי והתחיל לומר מילים שלא במקום. אמר לי שיעשה אותי נכה. היה מפחיד אותי. חשבתי שהוא ירים עלי יד ופחדתי"** (פרוטוקול מיום 14.6.15, עמ' 3, שורות 17-18).

זו מסרה כי שלחה הודעות לידיד שלה בהן כתבה כי אביה מאיים עליה וכי היא מפחדת להזמין משטרה. בחקירתה הנגדית הסבירה מדוע מכל קרוביה בחרה לפנות דווקא לאותו ידיד אשר הכירה במסגרת עבודתה: **"אמרתי שי מכיר משטרה והוא עבד במשטרה ועבד ככב"ט (צ"ל כקב"ט - ד.ב.ט.)"** (עמ' 12, שורה 13). בהמשך ציינה מדוע לא פנתה לאמה ואחיה שיזמנו משטרה.

עוד ציינה כי ההתכתבויות עם עת/2 החלו ביום חמישי וביום שישי לאחר שהבינה כי הנאשם לא נרגע ביקשה מהעד באמצעות המסרון שיזמין משטרה לביתה (עמ' 9, שורה 4). עוד הוסיפה כי ביום חמישי נכחו אחיה וחברה שלו וביום ששי בזמן שאיים עליה היו שניהם לבד בבית. כמו כן, מסרה כי מרוב פחד התקשרה לאמה ולא יצאה מהחדר מיום חמישי בלילה עד יום שישי (עמ' 5, שורות 10-16). רק לאחר שהנאשם יצא מהבית יצאה מחדרה (עמ' 10, שורה 27). בחקירתה הנגדית ציינה כי גם כשנלקח הנאשם ע"י המשטרה איים עליה שהוא יהרוס לה את החיים (עמ' 8, שורה 17).

זו ציינה כי לא פירטה את כל שמסר לה אביה: **"לקלל ולאיים זה אותו הדבר. לא רוצה לפרט מה הוא אמר לי. אני יכולה להסביר את זה ברוסית. לא רוצה לומר לי מה הוא יעשה לי עם הבקבוק ואיפה הוא יכניס לי אותו. אני שתקתי על זה. לא רוצה לומר את זה. סבבה"** (עמ' 9, שורות 11-13).

בסיום החקירה הנגדית התייחסה לכך שבעדותה בבית המשפט מסרה פרטים נוספים לאלו שמסרה במשטרה: **"אני זוכרת הכל אבל לא רציתי להגיד לשוטר את כל מה שהוא אמר. שהוא רוצה לעשות אותי נכה ולהרוג אותי"** (עמ' 14, שורות 10-11).

עת/2, י נ:

עד זה הנו מי אשר אליו שלחה המתלוננת את המסרונים ביום האירוע בהם ביקשה שיזמין משטרה לאביה. וכך תיאר

העד את התפתחות האירוע: " זה היה יום שבת אם אני לא טועה, שלחה לי הודעה שאבא שלה משתולל בית ושובר דברים והיא פוחדת מאוד אם אני יכול להתקשר למשטרה כי היא מפחדת" (עמ' 14 שורות 24-25).

העד מסר כי אין לו כל קשר עם אביה ולמעשה זו פנתה אליו מאחר והיא יודעת כי הוא איש משטרה לשעבר וכי הוא עבד כקב"ט בסניף. בחקירתו הנגדית ציין כי המתלוננת לא הרבתה לספר אודות משפחתה אולם ידע "בגדול" כי יש להם בעיות בבית (עמ' 15 שורות 24-28).

הלה פירט את נוסח ההודעות שהמתלוננת שלחה לו: "שהיא בחדר סגורה מפחדת לפתוח את הדלת והוא מאחורי הדלת רוצה לשבור אותה צועק ורוצה לשבור אותה" (עמ' 16, שורות 15-16). בהמשך הוסיף כי מסר לשוטר כי המתלוננת שלחה בהודעות כי הנאשם מאיים עליה (עמ' 16, שורות 25-26).

העד ציין כי מחק הודעות אלו (עמ' 15, שורה 4). בחקירתו הנגדית השיב כי מחק את ההודעות כי הוא צריך את הזיכרון של הטלפון (עמ' 16, שורה 30) וכי לא חשב על פעולה זו (עמ' 17, שורה 5).

בסופם של הדברים ציין כי הבחין כי המתלוננת במצוקה ולכן לא ביקש ממנה פרטים נוספים והתקשר למשטרה (עמ' 17 שורה 19).

פרשת ההגנה:

הנאשם בעדותו בבית המשפט ציין כי העיר את בתו בצעקה על מנת שתיתקח את הכלבים שלה ותנקה אחריהם. בהמשך לאחר שסידר וניקה את הבית ירד לשפוף את הזבל ובמעמד זה הגיעה משטרה ולקחה אותו למשטרה (עמ' 18, שורות 1-14).

בחקירתו הנגדית הוסיף כי ביקש ממנה לסדר בכך שאמר לה "להרים את התחת שלה" (עמ' 19, שורה 28). הלה ציין כי תסכל אותו שברגע שהוא ביקש ממנה לסדר זו לא יצאה מחדרה (עמ' 20 שורה 19).

הנאשם אישר כי צעק על בתו שתנקה אחרי הכלבים, אולם ציין כי לא איים עליה שיהרוג אותה. בעניין זה שאל שאלה רטורית לפיה למה הביא את בתו לעולם, בכדי להרוג אותה? (עמ' 23, שורות 14-19).

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה והנאשם באופן בלתי אמצעי, שמעתי טיעוני הצדדים, קראתי הסיכומים ועברתי על המוצגים, מצאתי לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

בתיק זה הלכה למעשה המחלוקת העובדתית מצומצמת ביותר ונוגעת לעצם אמירת האיום המפורט בכתב

האישום. הנאשם בעדותו מאשר כי במועד הרלוונטי לכתב האישום העיר את המתלוננת שהייתה סגורה בחדרה, בצעקות אשר במסגרתן דרש ממנה כי תנקה את הלכלוך של הכלבים. הלה מציין כי הבקשה נאמרה בגסות וכי, בין היתר, אמר לה "תרימי את התחת שלך", אולם על פי גרסתו לא איים עליה שיפגע בה או יהרוג אותה. במחלוקת "הצרה", שנתגלתה בין הצדדים מצאתי להעדיף את עדותה של המתלוננת על פני זו של הנאשם.

ראשית, יצוין כי אכן בסופם של דברים מדובר ב"מילה מול מילה", אולם אין בכך כדי למנוע מבית המשפט את אשמתו של הנאשם בהסתמך על עדות יחידה וזאת הגם שבית המשפט מזוהר עצמו כי זהו המצב הראייתי בתיק. אקדים המאוחר ואציין כי גם אם אין ראיות ישירות הנוגעות לגבי אותו איום ישנן ראיות חיזוק אשר יכולות לנסוך אמינות נוספת על עדותה של המתלוננת באופן המתיישב ומחזק את המסקנה הסופית אליה בית המשפט הגיע.

לגופם של הדברים, המדובר בעדה כבת 20 אשר חרף המעמד בו עליה להעיד כנגד אביה, ידעה להטיח בו בצורה ישירה את אותן אמירות מפלילות לרבות, התנהלותו הבעייתית במערכת היחסים ביניהם.

המתלוננת הותירה רושם של מי שמחד עומדת על דעתה, מפגינה אסטרטגיות ואינה "נחבאת אל הכלים", וזאת חרף שאלות קשות שהופנו כלפיה מצד ב"כ הנאשם.

המתלוננת ענתה לכל שאלה שהוצגה לה הן מצד התביעה והן מצד ההגנה, ללא היסוס. זו ידעה לפרט באופן מפורט וכרונולוגי את השתלשלות האירועים החל מהערב שקדם למפורט בכתב האישום ועד להגעת המשטרה. במהלך עדותה, פרטה מי היה נוכח בכל שלב ומי שמע את אמירותיו של הנאשם. דברים אלו נאמרו כחלק מחקירה ראשית ונגדית ללא שהיה צורך לדלות אותם ממנה, ומתוך רצונה לפרט את הדברים כהווייתם. זו הסבירה מדוע פעלה כפי שפעלה. לא תירצה ולא ייפתה את הדברים.

המתלוננת ידעה לציין דברים בזכותו של הנאשם ולא ביקשה להפלילו בכל מחיר. כך לשם הדוגמא ידעה לציין שאבא שלה הוא זה שמנקה את הבית בד"כ. הוא זה ששיפץ את הדירה. הביא כסף לאמא שלה. קנה אח שלה בגדים וערך מסיבת יום הולדת לכל בני המשפחה. גם ביחס ליום רלונטי וגם בערב שלפניו המתלוננת מציינת כי אמירותיו של הנאשם נותרו בגדר אמירות מילוליות בלבד וזה לא תקף אותה בכל דרך שהיא.

לעדות זו, נמצאו מספר חיזוקים. חיזוק משמעותי מוצא בית המשפט בעובדה כי המתלוננת לא היתה זו שהזמינה את המשטרה אלא ביקשה מידיד שלה, י.נ, שעבד עמה שהזמין משטרה באמצעות מסרון בו ציינה כי היא סגורה בחדרה וחוששת מאביה. התנהלות זו פועלת לחיזוק דבריה של המתלוננת בשני מישורים. ראשית, יש לכך ללמד שהמתלוננת אכן חששה, בסיטואציה בה היתה מצויה להתקשר למשטרה כפי שהעידה על כך. פשיטא של דברים שהיתה בנקל מרימה טלפון באופן ישיר למוקד 100 ומזמינה את הסיוע. לא ברור מהו האינטרס שיש למתלוננת או לי.נ לספר על אופן אזעקת המשטרה ע"י מסרונים ובמה יש בכך לקדם בדייה נטענת מצדה. התנהלותה של המתלוננת מדברת בעד עצמה ומעידה בעקיפין על החשש הרב בו היתה מצויה במועד הרלוונטי.

עוד יש בעדותו של י.נ כדי לחזק את תוכן עדותה של המתלוננת שכן לדבריו המתלוננת סיפרה לו כי היא חוששת מאביה,

זוהי משתולל בבית. זה התבקש לפרט את הניסוח המדויק יותר ולדבריו מסרה לו שהיא בחדר סגורה, מפחדת לפתוח את הדלת ומאחורי הדלת. רוצה לשבור אותה וצועק. (עמ' 16 שורה 15). המדובר באמירות אשר משקפות בזמן אמת את התרחשות האירועים מנקודת ראותה של המתלוננת.

בהקשר לעדותו של י לא מצאתי להטיל דופי בדבריו. המדובר במי שעבד יחד עם המתלוננת ב"סופר ויקטורי". אין לעד זה כל היכרות קודמת עם הנאשם או מניע להעליל עליו. זה הסביר כי שירת בעבר במשטרה ועבד כקב"ט ומשכך גם שימש ככתובת למתלוננת להזעיק המשטרה. כיום כבר איננו עובד יחד עם המתלוננת.

ב"כ הנאשם ביקש ללמד כי הלה הוסיף פרטים בעדותו בבית המשפט שלא בא זיכרם בהודעתו המשטרית תוך שזה מכון לשבירת הדברים בבית. בהקשר לכך, הודעתו של זה לא הוגשה במשטרה אולם ולא ניתן לדעת מה זה מסר אם לאו. יחד עם זאת, מת/2 שזה דוח הפעולה שהוגש בהסכמה בפרטי המקרה מצוין כי המודיע מדווח: **"כי ידידה שלו שלחה לו הודעה שאבא שלה מאיים עליה, צועק עליה ומשתולל. היא מפחדת, לא יכולה להתקשר"**. נמצא כי פרטים אלו כבר מצאו ביטוי בפנייתו של עד זה למשטרה.

ב"כ הנאשם ציין כי עדותו של זה אינה עולה גם עם עדותה של המתלוננת שצינה שהתכתבה עם העד עוד בערב שקדם לאירוע המפורט בכתב האישום. בהקשר לכך, נתון זה לא הוטח בעד וממילא, העד דווקא ציין בעדותו כי קיבל באותו יום יותר מהודעה אחת מהמתלוננת, דבר שיש בו לחזק את דבריה כי הפניה אליו לא היתה במסרון אחד ויחיד.

אסיים התייחסותי לעד זה ואציין כי דווקא היותו של זה מי שאינו נמנה על המעגל המשפחתי הקרוב של המתלוננת יש בה כדי לחזק את אמינות דבריו ביחס להשתלשלות האירועים וכנגזרת מכך לחזק את אמינותה של המתלוננת. אם כל רצונה של זו היה להפליל הנאשם יכולה היתה כאמור להתקשר ישירות או לבקש מאמה שכבר הסתסכה בעבר עם הנאשם או מאחיה שיתקשרו למשטרה. לא בלי קשר, המתלוננת ציינה כי לאחיה אין טלפון וכי התקשרה לאמה, אולם, זאת עשתה לאחר שכבר הזעיקה את המשטרה באמצעות י נ.

חיזוק נוסף יש לראות בדברי המתלוננת לשוטר הסיור מיד עם הגעתו ולפיהם הנאשם מאיים עליה: "שיהרוג אותה, שיעשה אותה נכה ושיפגע בה" יש לראות אמירות אלו כאמירות קורבן אלימות שנמסרים בתכוף להגעת המשטרה בפני איש מרות. עוד ביחס לאמירות אשר נותות ביטוי לת/2 הרי שזו יודעת לבצע אבחנה ולציין מה עשה הנאשם מתי, תוך שראתה לנכון לפרט כי ביום האירוע זה לא תקף אותה.

יתרה מכך, חלקים רבים מגרסתה של המתלוננת תואמים ומחוזקים על פי הדברים אותם מוסר הנאשם. כפי שצוין הנאשם מאשר את מרביתם של הפרטים, לרבות העובדה כי התעורר בבוקרו של היום, העיר אותה בצעקות ואמר לה שתנקה אחריהם.

בית המשפט מוצא ליתן משקל נכבד לפרט שעלה מעדותו של הנאשם ולפיו, בבוקרו של יום, עת ביקש מהמתלוננת לנקות זו הייתה בחדרה עם דלת סגורה:

"אני מאשר שהדלת של החדר שלה היה סגור אבל היא שמעה מוזיקה

...

ש: היא לא רצתה לעשות את זה נכון.

ת: הדלת היתה סגורה, יכול להיות שהיא רצתה לעשות את זה מאוחר יותר אבל לא הספיקה

...

ש: אבל ברגע שהיא לא נענתה ישר, ברגע שביקשת, כעסת עליה שהיא לא יצאה מהחדר וניקתה ברגע שביקשת.

ת: זה תיסכל אותי, אכזב אותי, שברגע שאמרתי לה היא לא יצאה" [הדגשות לא במקור].

נתון זה מתיישב אף הוא עם עדותה של המתלוננת וממילא מעלה את התהייה המתבקשת ולפיה, מדוע היתה הדלת סגורה אם לא מתוך רצונה של המתלוננת למנוע את כניסתו לחדר מתוך חששה כי זה יפגע בה. (להשלמת התמונה, יצוין כי בהמשכם של דברים הנאשם נסוג בו מעניין הדלת ומציין כי היה סגורה אולם היה מרווח קטן בדלת).

עדותו של הנאשם בבית המשפט היתה מתחמקת ומיתממת. זה מחד ביקש לצייר תמונה ולפיה כל מבוקשתו היה שבתו תנקה את הבית מבלי שהתעצבן: "לא יכולתי להתעצבן.. ניקיתי את כל הבית וזה קרוב ל-40 דקות כך שלא יכולתי להתעצבן מיד..". וכן: "אני לא התווכחתי איתה. לא דיברתי איתה. לקחתי את הזבל וירדתי לרחוב. ... ובדומה: " זה תיסכל אותי, איכזב אותי שברגע שאני אמרתי לה היא לא יצאה..". וכך גם " יש הבדל בין נורא כעסתי לבין כעסתי"

בד בבד בשעה שהתבקש לפרט תוכן הדברים אותם אומר עולה כי פנייתו זו של הנאשם, גם לשיטתו, היתה רחוקה מבקשה או סירוב שגרם לו תסכול ותו לא. הנאשם מציין כי אמר למתלוננת בין היתר: "תרימי את התחת שלך". (עמ' 19 שורה 28) "וכן כן צעקתי. אני אבא שלה. למה לא... צעקתי לה תקומי תנקי אחרי הכלבים. טבעי שאבא יצעק על הבת שלו. אני אבא ולא שותף לדירה" ודומה ראה דבריו בחקירה החוזרת שם צוין כי ענה לבתו כי: " תסתמי את הג'רה שלך. והוא הגיב, אני אבא שלך. את לא תחנכי אותי. אני יודע מה יש לך ג'רה או פה"

מאמירות אלו של הנאשם עולה כי לא זו בלבד שהמתלוננת היתה סגורה בתוך החדר ולא זו בלבד שזה כעס עליה אלא שזה פנה אליה בצעקות ובשפה בוטה. ביחס לזירת המחלוקת המצומצמת האם לאוצתן קללות נלוו איומים מצאתי לבכר את גרסתה של המתלוננת על פני זו של הנאשם.

עוד בהקשר לעדות האב יצוין כי זה העיד שמצוי בקשר טוב עם החבר שלה הדבר עומד בסתירה לדברים שמסר במשטרה ולפיהם זו מעלילה עליו "בגלל שהיא חיה עם ערבי ואני לא מרשה לה". הנאשם עומת עם סתירה זו וציין

כי לא מסר את הדברים הללו וזה הוסף ע"י החוקר מיוזמתו בטענה שאין לקבלה בשים לב להגשת ההודעה בהסכמה.

בשל כל אלה, מצאתי כאמור להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם ולהרשיעו במיוחס לו.

בית המשפט לא פוטר עצמו מלהתייחס לכל אותם דברים שהועלו בסיכומי ב"כ הנאשם בפרט ביחס לטענה עיקרית לפיה המתלוננת סותרת דברים שמסרה במשטרה וביתר שאת מוסיפה פרטים רבים שלא בא זכרם בהודעתה זו.

בהקשר לכך יש להקדים ולציין כי באופן מפתיע הודעתה של המתלוננת לא הוגשה לבית המשפט על מנת שזה יוכל ללמוד האם אכן מדובר בהוספה של פרטים אם לאו. אין המדובר בטעות שבהיסח הדעת שכן מסיכומי ב"כ הנאשם זה מפנה למה שלדבריו הם החלקים הרלוונטיים בהודעה שלה שהוטחו בפני המתלוננת. כשזו תמונת הדברים הרי שישנו קושי ממשי לבית המשפט להתייחס באופן מעמיק לטענות. לא ניתן על סמך משפט אחד או שנים שמצוטטים מתוך הודעה או הודעות לדעת מה נמסר אם לאו ע"י המתלוננת, איזה שאלות היא נשאלה ואת הקשרם הכולל של הדברים.

באופן קונקרטי, ב"כ הנאשם הקדיש חלק ניכר מסיכומיו לעובדה שבמשטרה כלל לא ציינה את האיומים שהופנו כלפיה בערב שקדם לאירוע המפורט בכתב האישום. כך גם לא ציינה את היות אחיה וחברתו בבית ובדומה, העובדה שהתקשרה לאמה לאחר ששלחה מסרון לי. נ. הגם כך, מתוך אותה משפט אחד, שצוטט מתוך הודעתה של המתלוננת עולה כי זו ידעה לפרט שגם בערב שקדם למפורט בכתב האישום הנאשם השתולל, קילל בנוגע לכלבים, וזו העדיפה להישאר בחדרה.

בדברים אלו, יש להקחות עד מאוד את הטענה בדבר הרחבת חזית, ומגמת הפללה. לשון אחר, לו המתלוננת כלל לא הייתה מזכירה את אותה התנהלות בעייתית והשפעתה על הנאשם, או אז ניתן היה לדבר על שוני מהותי, לא כך הם פני הדברים בפרט כאשר המתלוננת מציינת כי מבחינתה לקלל ולאיים זה אותו הדבר.

טענה זו אינה משוללת יסוד בשים לב לכך שכאשר זו התבקשה על ידי ב"כ הנאשם לפרט חלק מהדברים שאמר לה הנאשם באותו לילה מסרה: **"אני יכולה להסביר את זה ברוסית. לא רוצה לומר לי מה הוא יעשה לי עם הבקבוק ואיפה הוא יכניס לי אותו. אני שתקתי על זה..."** המתלוננת אינה משפטנית וממילא אינה נדרשת לקביעה מה הם בבחינת איומים ומה הם מבחינת עלבונות קשים. הדברים אמורים ביתר שאת שעה שמדובר ברצף של אמירות ולא במשפטים בודדים.

בהקשר לכך, המתלוננת זו השיבה פעם אחר פעם כי הנאשם צעק וקילל הרבה מעבר למה שמסרה במשטרה ונדמה כי מפאת כבודו של הנאשם וכך גם פאת כבודה שלה נמנעה מלפרטם וציינה רק את הדברים אשר מהם חשה סכנה.

לא בלי קשר, אפילו ישנה חוסר התאמה מסוימת בין תוכן האיומים המפורש שמסרה המתלוננת במשטרה לבין דברים שהעידה עליהם (דבר שבית משפט מתקשה לקבוע מסמרות לגביו בשים לב לכך שהודעותיה במשטרה לא הוגשו) הרי זו חזרה על ליבת הדברים מספר פעמים ואין לצפות שתדקלמם משל החזיקה בידה רשמקול. לעיתים, דווקא חזרה מילה

במילה על תוכן של מילים ושיחות כפי שנמסרו במשטרה יכולים ללמד מגמת הפללה:

על כך שאי דיוקים כאלה ואחרים אינם מלמדים על אמירת שקר ראו ע"פ 100/55 מאיר נ' מ.י. פד"י ט(2) 1218:

"מטיבו של המין האנושי שאין בן תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי דיוקי לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים אלא בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית ובהתחשב בדברים אשר בא כוח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו"

מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם בסיכומיו בכתב ציין כי בתיק דנן קיימים מספר מחדלי חקירה אשר יש בהם כדי לפעול לחובת המאשימה. בעניין זה הפנה לכך שהיחידה החוקרת לא ניסתה להשיג את ההודעות ששלחה פ לעת/2 ולמצער לא הפיקה פלטי תקשורת אשר יכלו לחזק או להחליש את הטענות בדבר ההתכתבויות. בנוסף ציין כי המשטרה לא בדקה עם שכנים אם שמעו צעקות כפי שתיארה המתלוננת וכך גם הוסיף כי חקירת הנאשם במשטרה חלקית ביותר, שכן, הלה לא עומת עם הטענות אותן העלתה המתלוננת.

לאחר שבחנתי טענות אלו ועברתי על הראיות השונות מצאתי מחד לקבוע כי התנהלותה של היחידה החוקרת לא הייתה מיטבית וזו בלשון המעטה, יחד עם זאת, לא מצאתי כי התנהלות זו מגיעה לכדי מחדל המצדיק את זיכוי.

בשורה ארוכה של פסקי דין כי: "העדרה של ראיה שמקורה במחדלי רשויות החקירה, יזקף אמנם, לחובתה של התביעה עת תידון השאלה האם הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה, אולם אין לומר, במחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכוי של הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המיוחדות של העניין הנדון, ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמה קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפילולו". (ראה ע"פ 1977/05 דוד גולה נ' מ"י).

עוד ראו ע"פ 5104/06 ביניוראשווילי נ' מדינת ישראל שם ציין בית המשפט העליון כי:

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם(ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497).

בענייננו, היה מקום לבקש מהמתלוננת להציג את אותם מסרונים, וכך גם להוציא מחקרי תקשורת. הימצאותם של מסרונים אלו, יכולים היו לאשש או להפריך את דבריה, ואת דברי העד, וזאת גם אם אין בהם כדי להעיד ישירות על המעשים המיוחסים לנאשם. מסרונים אלו היה בהם כדי לחזק את מהימנותם של העדים באופן שישליך על מכלול התיק. אשר לחקירת האח וחברתו, הרי שאם אכן הדברים נמסרו לראשונה בבית משפט, ברי כי הצורך בחקירתם לא היה ידוע ליחידה החוקרת. אסיים התייחסות זו ואציין כי בשעה שע.ת.2 העיד על תוכן המסרונים אותם קיבל בשעה שבית משפט מצא לראות את עדותו כמהימנה, הרי שיש בכך בעקיפין ללמד על תוכנה. ר' בעניין זה הלכת שניר.

אותה התנהלות של היחידה החוקרת תבוא לידי ביטוי בגזירת עונשו של הנאשם וזאת בין היתר בשים לב לאמור בע"פ 5715/12 בעניין אברהם מאיר שם ציין בית המשפט העליון כי יש ליתן במקרים מסוימים משקל למחדלי חקירה גם בזיקה לעונש וזאת בהצטרף לתיקון 113 אשר מציין בגדרי המתחם שיקולים הנוגעים להתנהלות היחידה החוקרת ככאלה שיש לקחתם בחשבון.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל, הנני להרשיע את הנאשם במיוחס לו בעובדות כתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוז תשע"ה, 12/07/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של איומים. על פי המתואר בכתב האישום ביום 21.02.2015 ברחוב *** איים הנאשם על בתו, פ ד, בכך שאמר לה שהוא יעשה אותה נכה, שלא יתן לה לחיות ויהרוג אותה, בכוונה להפחידה.

בא כוח המאשימה בטיעוניו לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם. לדבריו, ניתן ללמוד מחומר הראיות שבית המשפט נחשף אליו עד כמה המתלוננת חששה מפניו, עד כי זו הזעיקה את המשטרה באמצעות צד ג'. עוד הפנה לכך שמדובר בנאשם שפעם אחר פעם חוטא בעבירות דומות כלפי אותה מתלוננת. ואף ישנה החרפה בתוכן האיומים. בשל כל אלה, סבור כי יש לקבוע מתחם עונש הנע בין מאסר קצר ועד 12 חודשים מאסר בפועל ולגזור את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם, נוכח הרצדיביזם ובשל מתן משקל לשיקולי הרתעה. עוד ציין כי יש להורות על הטלת

עונש צופה פני עתיד והפעלת ההתחייבות.

בא כוח הנאשם מנגד, הפנה לכך שמדובר בנאשם אשר עדיין יש לראותו כמי שמצוי בהליך קליטה, בשים לב לכך שזה הגיע לארץ אך לפני כשנתיים, לדבריו המדובר במעשים אשר אינם מצויים במדרג הגבוה של עבירות בכגון דא, וכך גם חומרתם פחותה מאשר בתיק הקודם בו הורשע הנאשם.

מדובר בנאשם שמאז שהשתחרר מהכלא התגרש מאשתו ואף עתיד היה לחזור לרוסיה כפי הצהרתו, אולם נוכח חובות הדבר נמנע ממנו.

הנאשם שירת שנים רבות בצבא ברית המועצות, שירות צבאי שנותן את אותותיו עליו עד ימים אלה. הנאשם אינו דובר את השפה העברית ואינו רגיל לאורחות החיים בישראל. הנאשם נעדר כל סביבה תומכת. הגם כך, ניסה לשקם את מערכת היחסים עם משפחתו וכפי שעולה השקיע כסף בשיפוץ דירה, קנה בגדים ונתן כסף לגרושתו.

המדובר בעבירת איום יחידה, ללא כל אינדיקציות למימושם. הדברים נאמרו בעידנא דריתחא.

אשר לכל אלה, סבור כי מתחם העונש ראוי שינוע בין מאסר צופה פני עתיד וברף העליון שלו תקופה שתהיה שוות ערך לתקופת מעצרו.

עוד עתר בא כוח הנאשם לתת משקל למחדלי החקירה, אשר גם אם לא הביאו את בית המשפט לזכות הנאשם, מן הראוי שיבואו בעונשו, בכלל זאת הימנעות מתיעוד החקירה באודיו-וידאו, הימנעות מתשאול שכנים וכך גם הימנעות ממחקרי תקשורת לרבות הוצאת המסרונים מהטלפון של המתלוננת או מהטלפון של העד י נ.

דין והכרעה

בעבירות בכגון דא פגע הנאשם בחירותם של המתלוננות. עבירת האיומים נועדה לשנות תחושת הביטחון וזאת תוך ציפייה כי המאוימים ישנו החלטתם או דרך פעולתם. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית של המתלוננות. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6

לפסק הדין)

עוד בעניין עבירת האיומים אפנה לרע"פ 8188/09 **שלומי דבורה נ' מדינת ישראל** (25.10.09), שם קבע כב' השופט לוי כי ברי שעבירת האיומים נכללת בעבירות האלימות:

"מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מקיף את שלל המעשים המנויים בדיני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקולעות במובהק לגדריה שלהתנהגות אלימה, ויש אחרות המצריכות בחינה מעמיקה יותר. מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר- וכך עשה המבקש שבפני, נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות."

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים הרי שזו נעה בין מאסרים מותנים או מספר חודשים בודדים ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת רע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל** (25.6.08) - כב' השו' ג'ובראן אשרר עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים בגין עבירה בודדת של איומים כלפי בת הזוג;

בת"פ 27929-08-12 **מדינת ישראל נ' צבי לויט** (8.7.13) - נקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה עד 9 חודשים ונגזרו 5 חודשים בגין עבירת איומים כלפי בת זוג;

בת"פ 42579-11-12 **מדינת ישראל נ' אבן צבור** (14.3.13) וכן בת"פ 9816-01-13 **מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב** (2.6.13) - קבע כב' השופט עדן מתחם הנע בין חודשיים ל-12 חודשים בעבירות איומים כלפי בן משפחה. בגין מעשים אלו נגזרו 5 חודשי מאסר בפועל;

בת"פ 6503-03-12 **מדינת ישראל נ' חתוקה** (4.3.13) - נקבע מתחם הנע בין חודשיים ל-8 חודשים בפועל בגין עבירת איומים כלפי שופטת.

בת"פ 348-05-12 **מדינת ישראל נ' אלי בן דוד** (11.7.12) - בגין עבירות של החזקה ושימוש לצריכה עצמית וכן עבירת איומים כלפי אם, ציין כב' השו' אלון רום כי מתחם הענישה נחזה להיות בעבירות אלו הינו בין עונש מאסר מותנה ועד עונש מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

בת"פ 23327-09-11 **מדינת ישראל נ' שלמה מסטרוב** (29.4.12) - הוטל על הנאשם מאסר על תנאי בן 6 חודשים בגין עבירת איומים כלפי רופא בקופת החולים.

בעבירות בכגון דא פגע הנאשם בחירותם של המתלוננות. עבירת האיומים נועדה לשנות תחושת הביטחון וזאת תוך ציפייה כי המאיומים ישנו החלטתם או דרך פעולתם. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית של המתלוננות.

לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6 לפסק הדין)

עוד בעניין עבירת האיומים אפנה לרע"פ 8188/09 שלומי דבורה נ' מדינת ישראל (25.10.09), שם קבע כב' השופט לוי כי ברי שעבירת האיומים נכללת בעבירות האלימות:

"מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מקיף את שלל המעשים המנויים בדיני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקולעות במובהק לגדריה שלהתנהגות אלימה, ויש אחרות המצריכות בחינה מעמיקה יותר. מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר - וכך עשה המבקש שבפני, נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות."

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים הרי שזו נעה בין מאסרים מותנים או מספר חודשים בודדים ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.08) - כב' השו' ג'ובראן אשרר עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים בגין עבירה בודדת של איומים כלפי בת הזוג;

בת"פ 27929-08-12 מדינת ישראל נ' צבי לויט (8.7.13) - נקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה עד 9 חודשים ונגזרו 5 חודשים בגין עבירת איומים כלפי בת זוג;

בת"פ 42579-11-12 מדינת ישראל נ' אבן צבור (14.3.13) וכן בת"פ 9816-01-13 מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב (2.6.13) - קבע כב' השופט עדן מתחם הנע בין חודשיים ל-12 חודשים בעבירות איומים כלפי בן משפחה. בגין מעשים אלו נגזרו 5 חודשי מאסר בפועל;

בת"פ 6503-03-12 מדינת ישראל נ' חתוקה (4.3.13) - נקבע מתחם הנע בין חודשיים ל-8 חודשים בפועל בגין עבירת איומים כלפי שופטת.

בת"פ 348-05-12 מדינת ישראל נ' אלי בן דוד (11.7.12) - בגין עבירות של החזקה ושימוש לצריכה עצמית וכן עמוד 13

עבירת איומים כלפי אם, ציין כב' השו' אלון רום כי מתחם הענישה נחזה להיות בעבירות אלו הינו בין עונש מאסר מותנה ועד עונש מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

בת"פ 23327-09-11 **מדינת ישראל נ' שלמה מסטרוב** (29.4.12) - הוטל על הנאשם מאסר על תנאי בן 6 חודשים בגין עבירת איומים כלפי רופא בקופת החולים.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים, סבורני כי מעשיו מצויים במדרג הבינוני של עבירות בכגון דא. לחומרה, יש ליתן הדעת לתוכן המילולי של האיומים בכללן אמירות לפיהן לא יתן לבתו לחיות, יעשה אותה נכה ויהרוג אותה. המדובר באיומים המושמעים כלפי בתו של הנאשם, כאשר אין זו הפעם הראשונה, כפי העולה מגיליון הרשעותיו, שאיומים שאלה מושמעים מפיו. מבחינה סובייקטיבית מעשים אלו הטילו מורא על המתלוננת, אשר נסגרה בחדרה ונאלצה להזעיק משטרה באמצעות צד ג'. איומים אלו יכולים להטיל מורא גם בשים לב למבחן האובייקטיבי של אדם מן הישוב ולו רק על רקע חששה הסובייקטיבי של המתלוננת מאביה.

מנגד, ולקולא, המדובר באיומים המושמעים על רקע רצונו של הנאשם שבתו תסייע בניקיון הבית וניקיון הכלכלה שהותירו הכלבים בדירתם. בכך יש לאבחן את המעשים תכלית שוני מאיומים שמושמעים על רקע אובססיביות, קנאה, ניסיון להניע מתלוננת שתבצע מעשים משמעותיים בניגוד לרצונו, ותוך פגיעה בקניינה. המדובר באיומים שהיו שלובים באמירות בוטות וקללות שהושמעו מצידו של הנאשם, כך שכמכלול ניתן לומר שאלו נעדרים גם קונקרטיזציה, ונאמרו בעידנא דריתחא. אין מחלוקת גם אליבא המתלוננת שהנאשם גר בסלון, יחד עם לפחות שני כלבים.

במובנים מסוימים, וכרצף להסתבכויותיו בתיקים הקודמים, האמירות אותם מפנה הנאשם כלפי המתלוננת הינן חלק מתפיסת עולם ברי שאין לקבלה, אולם באות ממקום של לנסות לחנך את המתלוננת. כך גם כפי הנראה, אמירות אלו של הנאשם באות ל"גשר" על שנים רבות בהן לא היה מצוי בחייה של המתלוננת, באופן שמקשה עליו לגלות סמכות הורית. את אותו פער כופה הנאשם על המתלוננת אשר אינה קטינה עוד באמצעות אותן אמירות. המדובר באיום יחיד שלא נעשה כל מעשה לממשו או לקדמו.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש צופה פני עתיד ועד 18 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולחומרה יש לתת משקל לעברו הפלילי אשר כולל למעשה שתי הרשעות קודמות דומות כלפי אותה מתלוננת. המדובר במי שעונשי מאסר וקיומו של מאסר צופה פני עתיד לא היה בהם כדי להרתיעו מלחטוא פעם נוספת בעבירות דומות. הנאשם ניהל הגנתו ואין בכך כדי להחמיר עמו. יחד עם זאת, אין הוא זכאי לאותה הקלה משמעותית לה זכאים נאשמים שהודו וחסכו זמן שיפוטי יקר. בענייננו, לא היה בכך כדי לייתר את העדת המתלוננת, בתו, על כל המשתמע מכך.

מנגד ולקולא, אין מחלוקת כי מדובר במי שעלה לארץ לפני כשנתיים, לא הסתגל לחיים בארץ בעודו מצוי במשבר קליטה. הנאשם מצוי במעצר תקופה שאינה קצרה ללא מעטפת תומכת. הנאשם כפי דבריו לעונש בתיקו הקודם אכן ניסה לשפר דרכיו וזאת בהקשר לגירושים מאשתו (אחת מהמתלוננות בתיק הקודם). עוד עולה שהנאשם סייע בשיפוץ

הדירה, ונתן כספים לגרושתו. כפי שעולה לא צלח בהצהרתו לחזור לרוסיה נוכח קיומם של הליכי הוצאה לפועל.

לא הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר שיפוט את מלוא נסיבותיו לרבות שאלת השימוש שזה עושה בחומרים משני תודעה. בהקשר לכך, הנאשם ציין כי לא עושה שימוש בסמים אם כי בהודעתו ציין שמעדיף לשתות ויסקי. כך גם עולה, ולו בעקיפין, אפשרות שימוש בניסוי גאי. בין כך ובין כך, אין שיקולי שיקום שבעטיים יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. כנגזרת מכך, יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד. יש בכל אלה למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם אותו קבעתי אם כי לא בתקרתו.

אשר למאסר המותנה, על פי סעיף 58 לחוק העונשין, מאסר זה יש להפעיל על דרך הכלל במצטבר לכל עונש אחר, אלא אם כן בית המשפט יראה לנכון לחפוף את כולו או חלקו וזאת מטעמים שירשמו. בעניינו של הנאשם שבפניי, סבורני כי יש לחפוף את מרביתו של המאסר המותנה וזאת בשים לב לאותם מחדלי חקירה אשר גם אם לא היה בהם כדי להביא לזיכוי, מן הראוי כי ימצאו ביטוי בעונשו. הדברים אמורים בעיקר להיעדר הוצאתם של המסרונים מהטלפון של המתלוננת ושל העד י נ וזאת בהצטרף לפעולות חקירה אותן ציין בא כוח הנאשם ושלם בוצעו אם כי משקלן יהיה מועט יחסית ויצטרף להימנעות מהוצאת המסרונים שזו הפעולה העיקרית שמן הראוי היה לעשותה. כפי שפורט בהכרעת הדין, בע"פ 5715/12 בעניין אברהם מאיר שם ציין בית המשפט העליון כי יש ליתן במקרים מסוימים משקל למחדלי חקירה גם בזיקה לעונש. כך יש להוסיף גם את האמור בתיקון 113 סעיף 40א(9) שעניינו התנהגות רשות אכיפת החוק.

בנסיבותיו של נאשם זה, ולפנים משורת הדין נוכח מצבו הכלכלי הקשה, אורה על הפעלת ההתחייבות אולם ימי המאסר שיהיה עליו לרצות בגין אי תשלום יהיו בחופף. בכך יהיה לקדם את רצונו של הנאשם לחזור לרוסיה ובעקיפין, למנוע את הסתבכויותיו מול בתו או גרושתו.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 21.02.2015;

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 3539-11-13, כך שחודש ממנו יהיה במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, ויתרתו בחופף. סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 7 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו;

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת איומים;

ד. מורה על הפעלת ההתחייבות מת"פ 3539-11-13 על סך 5,000 ₪. לא ישלם הנאשם התחייבות זו בתוך 30 יום מהיום, יהיה עליו לרצות 10 ימי מאסר וזאת בחופף לעונש המאסר עליו הוריתי בסעיף א' לעיל.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוז
תשע"ה, 12/07/2015 במעמד
הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט

ספיר א.